

AMICULUM

OBČASNÍK STUDENTŮ ČESKÉ DOMINIKÁNSKÉ PROVINCE ROČNÍK 2009/ČÍSLO 1

Drazí bratři, sestry, příbuzní, přátelé a dobrodruzi dominikánského řádu, zejména České dominikánské provincie!

Jak jistě mnozí víte, studium a formace (výchova) českých adeptů řeholního života podle vzoru sv. Dominika probíhá v současnosti v daleké cizině, v jižní Francii. Zdejší provincie (jedna ze dvou francouzských) se jmenuje "Province de Toulouse".

A jak to chodí? Takový český dominikán po absolvování ročního noviciátu (v Olomouci) složí své první řeholní sliby, během zbytku letních prázdnin se rozloučí se všemi svými blízkými a drahými, aby počátkem září posbíral své saky-paky a přesunul se na jih Francie, do formačního kláštera v Bordeaux, kde se jeho výchovy ujmuou zkušení francouzští představení. V klášteře v Bordeaux probíhá základní dvouleté studium filozofie, na které navazují další čtyři roky studia teologie v Toulouse.

Během šesti let života v této pro mnohé z vás poněkud exotické zemi bratři posbírají množství zkušeností, které jsou jim po ukončení studií a návratu domů i částečně užitečné. Právě o tyto zkušenosti bychom se s vámi chtěli touto cestou podělit, přestože zkušenost je, obecně vzato, zcela nesdělná.

V letošním roce nás je ve Francii celkem devět bratří, jejichž rozmístění do zmíněných dvou studijních konventů je následující:

TOULOUSE

fr. Lukáš FOŠUM, OP
fr. Pio OLÁH, OP
fr. Ludvík GRUNDMAN, OP
fr. Albert KILBERGR, OP
fr. Sadok ŠÍCHA, OP
fr. Filip BOHÁČ, OP

BORDEAUX

fr. Gabriel MALICH, OP
fr. Justin DVORSKÝ, OP
fr. Hyacint ULLMAN, OP

úvodem...

Obsah:

Lurdy a růžencová pouť.....	2
Rozhovor s fr. Hyacintem.....	6
Apoštolátní okénko fr. Lukáše.....	9
La Sainte Baume, poutní místo sv. Máří Magdalény a setkání studentů.....	11

Lurdy 2009 ružencová pouť ne- mocných

*“Slyš, jaký to nad řekou jásot a ples, te zpívají
hory i skála i les.”*

Slova lurdské poutní písně skvěle vystihují mumraj, který v Lurdech panuje. Připočteme-li k tomu fakt, že je začátek října, tedy datum někde okolo památky Panny Marie Ružencové, je zcela jednoznačné, proč to všechno zpívá. Ano, v Lurdech právě probíhá ružencová pouť nemocných, což je událost, která se dá skutečně jen stěží popsat. No, a pokud se toho člověk už jednou zúčastní, nadosmrťi na to nezapomene.

*“Tam, kde nyní hlaholel tisíci zpěv, kdysi devětleté
spatřilo nebeský zjev.”*

Byl to nebeský zjev Matky Boží, která se zjevila svaté Bernardetě. Dnes spatříme na místě zjevení sochu, která nám alespoň dovoluje si trochu představit, jak pusté muselo být místo, na kterém Bernardeta krásnou Paní spatřila. Ovšem teď je zde neuvěřitelně rušno, zejména poté, co vlaky a autobusy navozí do Lurd tisíce nemocných nebo nejruznějším způsobem postižených, ale také dobrovolníků, kteří se o ně starají. Ať už jsou to lékaři, ošetřovatelky, kněží, řeholníci, řeholnice, středoškolská mládež, námořníci... Ti všichni chtějí být u toho, ti všichni chtějí zažít těch několik dní neuvěřitelné soudržnosti, blížecké lásky, dojemného štěstí tváří v tvář skutečnému lidskému utrpení. Všichni dobrovolníci sem přijíždějí především proto, aby posloužili těm nejubožejším. Laskavým slovem, úsměvem, převozem na vozíku nebo na lehátku, podáním vody, prostým dotykem ruky... Tohle všechno se počítá, tohle všechno, co je v Lurdech tak samozřejmé a co tak chybí v každodenním životě. Ono se to velice těžko popisuje, ale slovy jednoho švýcarského poutníka, který jezdí do Lurd se svou

nemocnou manželkou: "Být v Lurdech jen tak anebo během pouti nemocných, to je jako koukat na fotbal v televizi, nebo jít na stadion".

"O, pověz mi, Paní, kdo jsi, jak se zveš, co ode mne chceš, si žádáš, co chceš."

Takhle se tu ptá každý, každý nakonec zjišťuje, že Paní je především laskavá matka. Pro dobrovolníky je příkladem hodným následování, pro nemocné je nadějí a útěchou. Co že to žádá od nás, chudých? Vlastně ani nic moc vyjímá. Snad skutečně hlavně to, co tu všichni děláme. Zvláště ti dobrovolníci, kteří se postarají o první poslední. Je to jejich služba - umýt v nemocnici babičkám a dědečkům záchod, potom je naložit na vozíček a poslat výtahem dolů, kde jim zase někdo další pomůže do kolečkové židle, zabalí do deky a předá dalšímu, který je doveze před baziliku na mši, do eucharistického průvodu, na křížovou cestu, na pomazání nemocných, do průvodu světel, k jeskyni zjevení, na jídlo. Po návratu je na místě si trošičku popovídat, vyslechnout pár postesknutí, napsat podle diktátu několik pohledů, protože chvějící se ruka už dávno není takové jemné práce schopná. Jsou to maličkosti, ale mají nesmírnou cenu. Druzí se nestarají o staré a nemocné, věnují se skupinkám nejrůzněji mentálně postižených. Je to trochu jiný způsob komunikace, tak s nimi kreslí, vystřihují, vybarvují, nalepují, zpívají, tancují, malují si po obličejích ornamenty, převlékají se za klauny. Tak si tu každý sám za sebe hledá to, co po něm Bohorodička žádá.

"Já bez hříchu přecísté Pěcti jsem, ať lid činí pokání, pověz to všem."

Pověděla to všem, pověřila také o skromném přání Královny počaté bez poskvrny dědičného hříchu:

Lurdy 2009 růžencová pouť ne- mocných

“Postavte tu kapličku.” Nad jeskyní se dnes tyčí komplex tří nad sebou vystavěných kostelů, v poutním areálu se neustále hemží poutníci. Modlí se zpívají, přinášejí své prosby, své starosti i tajná přání. Doufají v pomoc té, která se za nás přimlouvá u svého syna. Čerpají si vodu ze zázračného pramene, ale čerpají také sílu z pramene duchovního, který jim pomáhá žít svůj každodenní život, nést svůj vlastní kříž. Dává sílu alespoň pár dní v roce pomáhat nosit kříže jiných, kříže, které se zdají na pohled nesmírně těžké. Ale ti slabí, nemocní, nemohoucí a postižení je statečně nesou. Zdravý člověk pochybuje o tom, že by to vůbec dokázal. Oni to dokážou, musí to dokázat. Tváří v tvář Boží moudrosti, která je tak jiná než lidská, si všichni uvědomují paradox Božího království. Ochotně popostrkují vozíky s trpícími, aby pomohli vybudovat tady na zemi alespoň kousek toho slíbeného budoucího království, které je přeci už mezi námi. Často nechápou proč, ale srdce je pudí znovu a znovu hledat příležitost někomu pomoci.

“A zázračný pramen tryská ze suchých skal, zde mnohý už znovu své zdraví získal.”

Aby toho všeho nebylo dost, mají někteří z nemocných naději na zázračné uzdravení. Lékařská komise prozkoumává takových případů strašnou spoustu, ale jen některé z nich vyhoví náročným kritériím, která je zařadí mezi skutečné, vědou a církví uznané zázraky. Z tohoto důvodu jsou v Lurdech vybudovány bazény, do kterých dokáží tam pracující ošetřovatelé ponořit jakkoli bezvládné či pokroucené tělo. K bazénům musí nemocné na vozíčkách dovézt samozřejmě někdo z dobrovolníků, kteří se tu skutečně nenudí. Nakonec i oni se mohou v zázračném prameni smočít, ačkoli to v případě růžencové pouti není nejlepší nápad, jelikož “fronta na uzdravení” je

skutečně velmi dlouhá. Mohou se zatím pomodlit, třeba hned vedle u jeskyně zjevení, možná i za toho svého nemocného, kterého právě přivezli a který bude za nějakou dobu ponořen do velmi chladné vody léčivého pramene.

“Již z národů všech sem spěchají k ní a radostně pozdravy zástupů zní: Ave, ave, ave, Mariu!”

V mumraji poutníků se ozývají různé jazyky, dá se říci, že poutníci skutečně přispěchali ze všech národů. Přestože je to týden růžencové pouti organizované dominikány z Francie, nám, českým studentům, se při troše štěstí může snadno podařit nalézt poutníky z Čech nebo ze Slovenska. Nečekané společenství krajanů pak často vrcholí naší účastí na jejich poutní mši, která bývá velmi emotivním zážitkem, protože jak jsme všichni tak daleko od domova, máme zcela pochopitelnou tendenci velice snadno a velice silně k sobě vzájemně přilnout. Pro účastníky poutě samotné je konkrétním vyjádřením mezinárodního charakteru poutního místa večerní procesí světél, během něhož se při modlitbě růžence střídají zdrávasy v nejrůznějších jazycích.

Tak takhle nějak to chodí v Lurdech během pouti nemocných, tedy alespoň z pohledu jednoho ve Francii studujícího českého klerika. fr. Sadok

“Růžencová pouť je příběhem bratrství, přátelství, soudržnosti, vzájemné pomoci, víry, modlitby a lásky mezi poutníky, mezi Marií a těmi, kdo ji prosí, mezi námi a Bohem”.

Z internetových stránek růžencové pouti, na kterých si můžete mimo jiné prohlédnout fotografie z jednotlivých ročníků.

První růžencová pouť se konala v roce 1908

Pouť nemocných probíhá první týden v říjnu

Bohoslužby se obvykle konají na esplanádě před Růžencovou bazilikou

Počet účastníků se pohybuje kolem 40 tisíc, což je vzhledem k počtu obyvatel docela mazec

V případě deště se bohoslužby přesouvají do baziliky sv. Pia X., kostela sv. Bernardety a do Růžencové baziliky. Do těchto prostor se vejde téměř 30 tisíc poutníků.

www.rosaire.org

Lurdy 2009
růžencová pouť nemocných

R ů ž e n c o v á
pouť nemocných
fakta-čísla-data

Lurdy fakta-čísla-data

Lurdy jsou proslulé díky zjevení Panny Marie (1858), kterou uviděla čtrnáctiletá Bernardette Soubirous. Několik dní po zjevení vytryskl léčivý pramen, který sem přivádí poutníky z celého světa.

Pod jeskyní stojí Růžencová bazilika v románsko-byzantském stylu, na skále nad jeskyní stojí horní neogotická bazilika Panny Marie.

Pod zemí můžeme najít baziliku sv. Pia X. pro téměř dvacet tisíc poutníků, na pravém břehu řeky je kostel sv. Bernardety z roku 1988 pro 5 tisíc poutníků.

Na pravém břehu byl vybudován rozsáhlý nemocniční komplex Accueil Notre Dame.

Lurdy mají v současné době 16 150 obyvatel (rok 2009).

Rozhovor

s fr. Hyacintem o jeho prvních dojmech z pobytu v Bordeaux

Jak bychom začali? Třeba: těšil ses do Francie?

Tak, abych řekl pravdu, tak to byl pro mě docela strašák po celou dobu noviciátu, výhled na cestu do neznáma, kde nebudu pravděpodobně nikomu rozumět a navíc budu v tom pro mně úplně cizím prostředí a jazyce studovat filozofii, která je těžko pochopitelná i v češtině. Ale na druhou stranu mě docela uklidňovalo, že tam nebudu sám a že se mnou pojede i Gabriel a Justin.

Cesta autem je relativně dlouhá, takže oddaluje ten rozhodný okamžik. Navíc jste měli ještě zastávku v Sept Fons. Jaké to bylo se takovou dobu smířovat s faktem, že se několik měsíců nebudeš moct vrátit?

Samotná cesta do Francie byla skvělá, protože nás jelo plné auto bratří a mluvilo se pořád ještě česky, i když u trapistů v Sept Fons jsme se už pomalu začínali učit mlčet francouzsky... a taky trochu modlit... No a jak jsem se s tím vyrovnával? Na radu starších a zkušenějších jsem se to po celou dobu cesty snažil brát spíše jako "výlet", i když je pravda, že to na člověka tak jako tak doléhá.

Jak to vypadalo po vašem příjezdu do Bordeaux? A kdy jsi poprvé zjistil, že navzdory studiu jazyka u nás tváří v tvář Francouzům nevíš, o čem mluví?

Přijeli jsme odpoledne a hned jsme se nastěhovali do připravených cel a Gabriel, který už zde rok byl, nás seznamoval s místními zvyky a zákoutími a taky s bratry, které jsme potkávali na chodbách... no a právě tehdy jsem si uvědomil, že jim kromě *bonjour* (dobrý den, pozn. red.) skoro nic nerozumím...

Ale bratři nás přijali opravdu srdečně a tak ten prvotní strach z neznáma vyprchal, ale strach z jazyku zůstal...

Většina z nás začíná se strategií úsměvu a přikyvování. Ta ale občas selhává; například je-li položena otázka. Máš s tím nějakou zkušenost?

To samozřejmě mám a to především z Lurd, kde jsme byli s ostatními bratry na Růžencové pouti. Protože přesto, že jsem po třech týdnech ve Francii opravdu francouzštinou moc nevládl (a pořád nevládnou), jsem měl na starosti duchovní péči o nemocné na dvou pokojích... a tak jsem se tam často k této strategii uchýloval... ale musím říct, že je to zároveň obrovská škola empatie - aby se člověk i bez slov vcítil do toho, co mu druhý sděluje.

Po příjezdu do Bordeaux ses musel vyrovnat nejen s neznámým prostředím, ale také s praktikami, zejména v liturgii a společném životě, které jsou nám na hony vzdálené. Jak na tebe tahle změna zapůsobila a co tě nejvíc "šokovalo"?

Tak největší změna, kromě jazyka, mě čekala hned pár hodin po příjezdu... a to liturgie hodin s místními nápěvy a způsobem schola/chór, přičemž napoprvé byl kantorem David, místní převor a černoch mohutné postavy, a nešpory občas sklouzávaly až ke gospelu.

V rámci svého apoštolátu chodíš mezi středoškolskou mládež, která v jednom kuse ječí, drmolí a vůbec hovoří prapodivně. Jak si před nimi připadáš?

Tak jako apoštolát jsem dostal společně s bratrem Sylvainem kolej a gymnázium sv. Alberta Velikého, kde působí naše kongregační sestry. A musím říct, že občas jsem jen divákem, protože drmolení a hluk jsem ještě pořád nedokázal zpracovat... A tak se usmívám, snažím se alespoň něco pochytit a občas

Rozhovor
s fr. Hyacintem o jeho
prvních dojmech
z pobytu v Bordeaux

Rozhovor

s fr. Hyacintem o jeho prvních dojmech z pobytu v Bordeaux

i něco říct. No a minule jsem se cítil úplně jako sv. Tomáš, protože když jsme přišli před školu (byli jsme v kápách, protože mrholilo), tak se kolem nás shromáždil hlouček dětí a ukazovaly si na mě prstem a vykřikovaly něco ve smyslu: „ten je ale velikej!“.

Utěšuješ se nadějí, že dojde ke zlomu a ty začneš rozumět? Vyzvídáš na ostatních, kdy to nastane?

Samozřejmě vyzvídám na všech stranách, jestli se to jednou zlomí a skutečně začnu rozumět a mluvit bez úporného snažení, které je strašně unavující, zvláště, když člověk celý den v hlavě pořád překládá a překládá a pak se mu dokonce i zdají francouzské sny. A tak podle zkušeností předešlých bratří máme před sebou ještě dva hodně těžké měsíce s krizí kolem Vánoc... takže je stále na co se těšit.

Jak na tebe působí centrum města Bordeaux? Měl jsi už vůbec příležitost se třeba projít po nábřeží?

Město je skutečně nádherné, plné historických památek a parků a i zmiňované nábřeží stojí za to. A místní katedrála a kostely v centru jsou opravdu nádherné a stojí za návštěvu s chvilkou modlitby... Ale od té doby, co nám začal školní rok na to přestal být čas, protože přes týden jsme v jednom kole a v neděli jsme rádi, když si odдыхneme, popřípadě zasportujeme.

Konvent v Bordeaux má velice zvláštní architekturu. Nedělá ti potíže najít správné schodiště, dveře nebo místnost?

Místní konvent má opravdu velice zvláštní architekturu, na konventě je velice poznat, že vznikl spojením několika měšťanských domů, takže na mě občas působí jako kouzelnická škola v Bradavicích, ale zorientovat se tu rozhodně nějak dá. S pomocí Boží a bratří.

fr. Hyacint

V tomto okénku bychom vám rádi zprostředkovali pohled na naše mimostudijní aktivity, kterým se říká apoštolát. Je to vlastně takový letmý náhled na "práci" dominikánů v zemi, ve které mají sice také červeno/modro/bílou trikoloru, ale pruhy tu jsou upořádány horizontálně. Hezky to vystihuje rozdíl, které mezi oběma kulturami existují.

Pracujeme se stejnými lidmi, děláme skoro tytéž věci, jen to Češi a Francouzi prostě mají jinak poskládané.

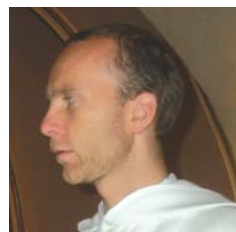
Při mém příchodu do Toulouse mi na mou žádost o časově a "silově" méně náročný apoštolát byl nabídnut **ÉQUIPE NOTRE DAME JEUNE** (dále **ENDJ**). Co se skrývá za tímto názvem, který těm, kdo trochu znají francouzštinu, slibuje něco sportovního a zároveň mariánského?

Sportovního, protože "*jeune*" znamená "*mladý*", ale hlavně proto, že slovo "*équipe*" se překládá spíše jako mužstvo, skupina nebo tým. Hned na úvod stojí za zmínku, že slovo společenství, u nás tolik užívané a skloňované, se ve Francii pro různé křesťanské spolky prakticky neuzívá. Na druhou stranu se však užívá sloveso "*partager*", což znamená sdílet nebo dělit se o něco. A právě na sdílení je ENDJ z velké části založeno.

V takové skupině ENDJ je sdruženo čtyři až deset věřících ve věku dvacet až třiatřicet let, kteří jsou (na rozdíl od známějších **Équipes Notre Dame - END** - pro manželské páry) svobodní neboli nesezdání. Jednou za měsíc se skupina mladých schází u jednoho z členů k setkání, které má tři zásadní části: čas sdílení (co kdo nového prožil), čas diskuze na určité téma (které vždy připravuje někdo z mladých) a čas modlitby - dílem spontánní, dílem připravené, poslední slova bývají obvykle "*velebí má duše Pána.*"

Jak napovídá pevně daný rámec setkání, ENDJ je celofrancouzské hnutí, které vzniklo jako filiálka již zmiňovaných **Équipes Notre Dame**, které fungují dnes již na mezinárodní úrovni. Do každé skupiny ENDJ patří i jeden manželský pár právě z hnutí END, který má za úkol doprovázet společenství svými zkušenostmi a stabilitou; nad duchovním a věroučným rozměrem má bdít právě třeba bratr dominikán. Základem funkčnosti - a dá se říci, že i v titulku naznačované "pohodovosti" - je správné rozdělení a uchopení rolí každého ze zúčastněných.

Pohodový apoštolát?
 fr. Lukášec

Pohodový apoštolát?

fr. Lukáš

Duchovní nemá za úkol vymýšlet a připravovat setkání, ale spíše je stimulovat nebo usměrňovat. Když je potřeba připravit jednou nebo dvakrát ročně víkend, tak má i on samozřejmě více práce.

Za zamyšlení a sdělení však stojí především úloha takového hnutí ve Francii (nebo u nás?) na začátku jedenadvacátého století. Český výraz "společenství" stejně jako francouzské sloveso "partager" překládá jím něco z významově bohatého, a tak cenného řeckého slova "koinonia". Umět přejít od každodenního života k podstatným problémům, k nimž má co říct i Boží slovo, navázat přátelské vztahy na skromných základech v době plné nejistoty a nestability, najít cestu od dialogu k modlitbě, to znamená možná více, než by člověk čekal od poněkud vlažného vzezření nároků, které ENDJ po svých členech požaduje.

Bratr Mikuláš, který během svých studií v Toulouse též doprovázel jednu takovou skupinu, měl zkušenost s katolíky, kteří jimi byli více *de iure* než *de facto*. Můj první rok u ENDJ byl dost poznamenán i tím, že jeden ze členů vůbec katolíkem nebyl a prožíval životní krizi, při níž se jej ostatní snažili doprovodit. Druhý rok byl silně skomírávavý, ale na jeho konci jsme zajeli do Lurd. A vloni se dalo dohromady osm dost přímých a různým způsobem aktivně žijících mladých lidí, z nichž se většina hodlá zapojit i letos. Čekáme na nové členy, v prosinci je v plánu společný víkend spolu se skupinami z Bordeaux a Montpellier. Kdoví, co se z toho ještě vyklube.

Fr. Lukáš

La Sainte Baume je poutní místo v Provensálsku v horách nedaleko Marseille, spojené se sv. Máří Magdalenou. Podle provensálské legendy se za prvního pronásledování křesťanů sv. Máří Magdalena (ztotožňovaná s Marií, sestrou Marty a Lazara a s nejmenovanou hříšnicí z Lukášova evangelia) spolu s Martou, Lazarem a dalšími učedníky vydala hlásat evangelium do Provensálska. Posledních třicet let svého života pak měla strávit rozjímáním v jeskyni Sainte Baume (z provensálského baumo - jeskyně).

Ve středověku patřila Sainte Baume k nejvýznamnějším poutním místům Evropy. Navštívila ji řada světců, papežů, králů - mezi nimi i Jan Lucemburský a Karel IV. Dodneška přitahuje množství lidí - a zdaleka nejen věřících.

Už od 5. století je Sainte Baume místem řeholního života, první fundace je spojována se sv. Janem Kasiánem. Dominikáni se poutního místa ujali v roce 1295, krátce po znovuoživení ostatků sv. Máří Magdalény v nedalekém St. Maximin.

Jak to tam vypadá? Na náhorní planině ve výšce 670 m nad mořem se nachází ubytovna pro poutníky. Odtud se pak stoupá strmou cestou až k úpatí vysokého skalního útesu, kde se nachází samotná jeskyně upravená jako kaple, a u ní na skalní stěně přilepený maličký klášter. Dříve sídlila komunita čtyř bratří přímo u jeskyně, avšak od loňského roku bratři přesídlili na planinu a převzali provoz ubytovny. Výhodou je možnost pořádat rekolekce, cykly přednášek a podobně, avšak zato si bratři uvázali na krk provoz ubytovny, takže se mají co otáčet.

Dnes tady sídlí 7 bratří a 4 sestry (původem z Kolumbie) dole na planině. Jednou za týden má pak každý bratr "poustevnícký den" nahore v jeskyni,

La Sainte Baume poutní místo sv. Máří Magdaleny

La Sainte Baume dominikánský klášter

La Sainte Baume dominikánský klášter

kde slouží mši svatou, officium a věnuje se poutníkům. Na rozdíl od sv. Máří Magdaleny bratry do jeskyně nevyzdvihují andělé - na nedostatek pohybu po horách si tedy rozhodně stěžovat nemohou. Život na Sainte Baume je zkrátka drsný a pro dominikány poněkud neobvyklý, ale z hlediska apoštolátu má rozhodně smysl.

La Sainte Baume setkání studentů

Na začátku září jsme se účastnili meziprovinciálního studijního setkání právě na Sainte Baume. Účastnili se jej bratři klerici studující v obou francouzských provinciích (včetně bratří např. z Iráku či Egypta), dohromady necelých padesát bratří studentů.

Regenti studií obou provincií si pro nás připravili dva cykly přednášek: o přirozeném právu a o sva-tosti. Nicméně asi hlavním cílem setkání bylo vzájemné seznámení se bratří kleriků francouzské a toulouské provincie. To má velký význam pro vztahy mezi oběma provinciemi, které se v minulosti často nesly spíše v duchu rivality než spolupráce. Když jsme se čtrnáct dní poté setkali na růžencové pouti v Lurdech, potkávali jsme "staré známé".

Během setkání jsme také navštívili St. Maximin s jeho nádhernou bazilikou, kde býval formační konvent toulouské provincie. Po padesáti letech tak obyvatelé městečka mohli opět vidět početný houf dominikánských kleriků. Zastavili jsme se také v nedalekém nedávno dokončeném klášteře mnišek.

Setkání bylo vydařené a podle všeho by se mělo opakovat každoročně.

fr. Filip

Na co se můžete těšit příště

Svěcení kostela v trapistickém opatství Sept Fons
Proč, jak a kde se vzala památka P. Marie Růžencové
Historie kláštera v Toulouse, zejména jeho výstavba
Další díl apoštolátního okénka

AMICULUM

Slovenská 14, 772 00 Olomouc

<http://amiculum.op.cz> amiculum@op.cz

Pro vnitřní potřebu České dominikánské provincie vydávají bratři klerici České dominikánské provincie